

Két külön világ

Egyes emberek miként válnak híressé és népszerűvé? A tudásuk miatt, vagy mert szeretik magukat nézni a tükörben egész áldott nap? Egy biztos, a sztárok nem úgy születnek, hanem megalkotják őket. Feladatuk ki van szabva egész életükre, de vajon boldogok-e? Biztosan nem lennék rivaldafényben, miközben utasításokat szabnak ki rám. Maradok az olvasásnál, amiből sok mindent megtudhatok. A média nem az én műfajom. A hírekben és a bulvárcikkekben egyébként is különféle alaptalan hazugságok fordulnak elő.

A lényegre térek: az életemre. Történetünk kezdete: Budapest, Nógrád u. 2. Zajtól mentes, nyugodt övezet. Bár, csak az utca csendes, a ház, amelyikben lakunk, hangos. Ennek az oka, a szomszéd Gizi néni. A földszinten lakik, mégis nagyobb lármát tud csapni, mint az ébresztőóráim. Reggel fél hétkor nyávog a macskája, mert éhes. Ilyenkor a párnát fülemre szorítom. Kényelmes fogmosásom közben hangos dörömbölés zavarja meg a nyugalmam. Ki lehet más, mint a gúnyos viselkedéséről híres Gizi néni. Mire nyitnám az ajtót, már bent van, kíváncsi mosollyal nyújtja át az érkezett levelet. Én a szememet forgatom, mire ő visszavonul. A levél nekem szól, a címzés: Welner Hanna. A boríték kinyitása után rá kell jönnöm, hogy a feladótól kiráz a hideg. Dabróczki Márk, a legújabb popcsillag, melleleg volt osztálytárs és rém öntelt. Hiú és gyerekes, az internet is tele van vele, szörnyű. Legszívesebben széttéptem volna a levelét, de arra gondoltam, később, ha lehiggadok, talán szeretném még elolvasni. Közben elszaladt az idő, rohannom kell, még a végén elkések. Belenéztem a tükörbe, na, 10-es skálán -5!!! Megfésülködtem, feltettem a nagyiektól kapott kedvenc karkötőmet és indultam is. Szerencsére a könyveimet már tegnap este bepakoltam. A szendvicsemet pedig a hugi a kezembe nyomta, aki épp beteg volt, tehát nem jött velem a suliba. A múltkori epres fagyit megtette hatását. Szóltam a nagyinak, hogy jöjjön, vigyázzon Nikire.

Odaértem a suliba, mikor beléptem az épületbe, még tömegesen álltak az aulában. Ezek szerint nem késtem el. Felsétáltam a második emeltre, ahol a bal szélső terem az osztályom. A társaim szörnyűek, a mindennapi órákat kibírni velük szenvedés. Kutattam a városi könyvtár szabad enciklopédiájában, hogy megfelelő szót találjak az osztályunkra, de nem sikerült. Magamtól csak ennyit tudok róluk mondani: állatkert. Beléptem a terembe. A fiúk szokás szerint egy helyre tömörültek és pókereztek. Megérkezett mosolygós arccal a barátnőm Helga is. Meg akartam mutatni neki az új divatlapot, de persze a táskámból az az átkozott levél esett ki. Helga

nagy sikongatást rendezett. Én értetlenül néztem rá, de ő nem hagyott békén. Miért álldogálsz itt egy helyben? Ugrálnod kellene az örömtől, hogy egy ilyen menő srác levelet küldött neked. Miért nem bontottad ki?- kérdezte. Hidegen hagy!- válaszoltam. Épp elég volt túlélni a mai napot. Helga föld felett járt, folyton csak a levélről beszélt és Márk csodás külsejéről. Hazaértünk Helgával, Nagyí épp a ruhákat tűrögette, amikor a húgom és a barátnő felsikoltottak: Márk van a tv-ben! Elegem van!- kiabáltam én is. Közben interjú készült Márkkal. Leültünk, megnéztük, én már nagyon untam. A közelgő koncertjéről beszélt. Kezdtém érteni, miért is kaptam a levelet tőle. Lassan kinyitottam a borítékot, koncertjegyek voltak benne és csak két szó: „Remélem, találkozunk!” Nagyot sóhajtottam, mi régen tényleg jóban voltunk, csak aztán ő híres lett, megváltozott, nem is beszéltünk egymással már régen.

A koncert napja hamar eljött. Nikivel, Helgával érkeztem. A szünetben odajött hozzánk Márk, bocsánatot kért amiatt, hogy így elhanyagolt. Azóta eltelt öt év, mi pedig folyamatos kapcsolatban vagyunk. Ő még híresebb lett, már külföldön koncertezik. Én Németországban tanulok, szakács leszek. A barátságunkat ápoljuk és reméljük örökké tart.